

en skæbnesvanger beslutning, som gør, at den unge person bliver fejlplaceret for livet. Men jeg synes ikke, at tidspunktet 12-13 år er specielt tidligt.

Tænk på, at da jeg var barn – hr. Søren Kolstrup er ikke så meget yngre end jeg – var vi jo til mellemskoleprøve, når vi var 10-11 år, og dengang mente man, det var fuldt forsvarligt at sortere folk i dem, der skulle gå den boglige vej, og dem, der ikke skulle gå den boglige vej. Det var meget almindeligt, at før man blev teenager, var man i gang med den proces. Så jeg tror ikke, tidspunktet er uvæsentligt. Der er allerede talenter og evner, som på det tidspunkt kan bedømmes nogenlunde, men selvfølgelig skal man ikke lægge en fast plan for, om en 11-årig skal være dr. phil. eller jord- og betonarbejder, men man skal begynde at gøre forældrene og børnene opmærksomme på, at der er et liv efter skolen.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg forstår godt fru Elisabeth Arnolds bemærkning. Den refererer jo til en historisk situation før højkonjunkturen i 1958, hvor man traskede i faders spor: Nogle gik i mellemskole, nogle i realskole, og nogle kom ud at arbejde efter konfirmationen. Det er jo rigtigt nok.

Nu står vi så i en radikalt anden situation, hvor ungdomstiden er blevet udvidet, og det er et faktum, der ikke kan laves om på. Vi befinder os ikke før højkonjunkturtiden i 1958, og det var den, fru Elisabeth Arnold talte om.

Dertil kommer en principiel, måske politisk forskel, som jeg egentlig ikke troede vi havde, og det er, at hvis vi vil, at unge har et retskrav på en ungdomsuddannelse, og vi vil sikre, at den unge får lejlighed til at udvikle alle facetter af sig selv, også dem, han ikke har lært derhjemme, er det så ikke netop korrekt, at det er farligt at indbygge et fremtidsperspektiv for tidligt? Er det så ikke også ud fra ungdomspsykologien korrekt, at en ung skal ret til at udfolde sig frit?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Uanset højkonjunktur eller lavkonjunktur, vil jeg sige til hr. Søren Kolstrup, er biologien immervæk nogenlunde konstant over tiden.

Tom Behnke (FP):

Af hensyn til historieskrivningen skal jeg sige, at min korte bemærkning måske var noget firkantet formuleret. Den gik mere på det principielle i optagelsesprøver.

Lad mig så sige, at forskellen på, hvordan det er i dag, og hvordan det skal være efter forslaget her, kunne man jo stille noget firkantet op og så sige, at man jo egentlig går fra en positiv accept til en negativ accept. Hvor det i dag forudsættes, at man har fået et blåt stempel for at komme videre, vil det fremover være således, i hvert fald efter forslaget, at alle kan gå videre, medmindre grundskolen siger, at der lige skal være en optagelsesprøve, hvor man får testet færdighederne, inden man får lov til at komme videre i gymnasiet. Så groft sagt kan man altså sige, at man går fra en positiv accept til en negativ accept.

Men det er jo ikke det eneste, man gør. Forslaget her handler jo om meget, meget mere. Der bliver jo indført et retskrav på, at man kan komme i gymnasiet, og i Fremskridtspartiet mener vi ikke, at det er nogen god idé, at der sådan er en automatisk adgang til at komme videre i gymnasiet.

Den socialdemokratiske ordfører sagde, at fremover vil man så ikke stemple eleverne »ikke egnet« eller »måske egnet«, og det skulle være specielt godt, eller den socialdemokratiske ordfører sagde det faktisk den anden vej rundt, nemlig at det ikke er hensigtsmæssigt, at man allerede i den alder stempler unge mennesker og siger »duer ikke«.

Dér vil jeg nok sige, at mit synspunkt er noget anderledes, for hvad er formålet med at holde det hemmeligt for en elev, at vedkommende ikke egner sig til at gå i gymnasiet? Eleven tror, at han er god nok til at komme i gymnasiet, starter i gymnasiet, går der måske en længere periode, kan så alligevel ikke følge med og knækker nakken på det. Hvad har formålet så været?

Så er det dog bedre i tide at få at vide, at det ikke er nogen god idé, og så prøve noget andet. Skulle det så vise sig i løbet af et par år, at man får tilegnet sig de færdigheder, der gør, at man kan gå i gymnasiet, er der jo ikke noget til hinder for, at man siden hen kan gøre det. Det vil dog være bedre, at man i tide får at vide, at det ikke er nogen god idé, frem for at man går i gang, og at man så knækker nakken på projektet.